

15. srpna – Nanebevzetí Panny Marie A – B – C

*Velebí má duše Hospodina
a můj duch jásá v Bohu,
mém spasiteli. (Lk 1,46n.)*

První čtení

Zjevení 11,19a; 12,1.3-6a.10ab

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltit její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: "Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému."

Druhé čtení

1. Korintánům 15,20-27a

(Bratři a sestry!) Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž (Bůh) 'podřídil pod jeho nohy'.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: "Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živé a radostné pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!" Maria řekla: "Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky." Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

K zamyšlení

Dnešní evangelium nás nechá zúčastnit se setkání Marie se svou sestřenicí Alžbětou a jejího chvalo zpěvu, který je odpovědí na všechno, čím jí Bůh obdaroval. Tento chvalo zpěv nazvaný "Magnificat" oslavuje Boží velikost, Jeho nekonečnou moc a milosrdenství, Jeho věčnou věrnost, která provází lid skrze smrt k věčnému životu. Pro nás je život Panny Marie a její nanebevzetí příkladem, svědectvím, nadějí.

Maria se modlí. Její modlitba je chvalo zpěv. Zde se modlí za všechny lidi jeden člověk, který směl zakusit, jak je Bůh dobrý. "Duše má velebí Pána." To znamená: Vyvyšuj ho! Neboť on vždy bude větším než si dokážeš představit! "Můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení."

Ne zřídka zakouším sebe sama v životě jako jednoduché, nevýznamné a ponížené stvoření – přesto doufám, že se Bůh ukáže jako ten, který mě skrz naskrz zná a pro kterého nejsem přesto nebo právě proto tak nevýznamným stvořením, aby mě povýšil. V nespočetných každodenních maličkostech mě Bůh povyšuje a vede a doprovází mne přes temnou propast jak je řečeno v jednom ze žalmů. Ale já musím být připraven přijmout jako pomoc Jeho hůl.

Jestliže Marie zapěla píseň chvály tak to proto, že si je ve svém osobním životě existenčně a ne pouze intelektuálně vědoma blízkosti Boží. Zažívá Boha jako Boha spásy, jako toho, jehož příslib přináší spásu a jehož působení přechází z generace na generaci. V Mariině synu stojí Bůh jasně a hmatatelně na straně malých, chudých a ponížených. Maria zakončuje svou modlitbu slovy a díky proroka Izajáše (41,8-10): "A ty, Izraeli, služebníku můj...tebe jsem vyvolil...Neboj se, vždyť já jsem s tebou! Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti!" Bůh nenechá své ve štychu, nikdy. Neboť je Bůh věrný. Kdybychom mohli před tímto Bohem jako Maria vydat svědectví díky, pak by nám i ostatním byl jasný smysl našeho života.